

СУДДА
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

СТРИЖАК Андрій Андрійович

01033, м.Київ-33, вул. Житлянська, 14

тел. 238-10-39, 238-10-62

16.10.2006р. № 336-16/682

Завідувачу
Кафедрою конституційного права
Одеської національної юридичної академії

М.Орзіху

Шановний Марку Пилиповичу!

До Конституційного Суду України надійшло конституційне подання 47 народних депутатів України щодо неконституційності Закону України «Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України “Про Конституційний Суд України” від 4 серпня 2006 року.

У зв'язку із здійсненням попередньої підготовки матеріалів у цій справі для її розгляду Конституційним Судом України і відповідно до статті 19 Закону України “Про Конституційний Суд України” надсилаю копію зазначеного конституційного подання та прошу висловити позицію вчених-фахівців кафедри щодо суті тверджень, викладених у конституційному поданні.

Буду вдячний за відповідь у найкоротші терміни.

Додаток: копія конституційного подання на 3 аркушах.

З повагою

Суддя-доповідач

А.Стрижак

Піонерська, 2, каб. 405, Одеса, 65009, Україна.
Тел./факс: (048) 719-88-15
Ел. пошта: constlaw@nla.od.ua

Пионерская, 2, каб. 405, Одесса, 65009, Украина.
Тел./факс: (048) 719-88-15
Ел. почта: constlaw@nla.od.ua

_____ від 3 листопада 2006 г. ┌
На № 336-16/06 від 26 жовтня 2006 г.

Судді
Конституційного Суду України
п. А.А.Стрижаку

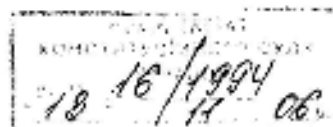
Шановний Андрій Андрійович!

За Вашим проханням надаю висновок щодо конституційного подання про неконституційність Закону України від 4 серпня 2006 р. - №79 – V “Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України “ Про Конституційний суд України”.

Додаток: вказ на 3 арк.

З повагою
Зав. кафедрою

М.Орзіх

Орзих Марко Пилипович

*Заслужений діяч науки і техніки України,
доктор юридичних наук, професор*

Тел./факс (048) 719-88-15, (0482) 23-16-66. E-mail: orzikh@nla.od.ua

Висновок

**щодо конституційного подання народних депутатів України про
неконституційність Закону України від 4 серпня 2006 р. - №79 - V
“Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення
Закону України “Про Конституційний Суд України”**

Зміст Подання вимушує передусім звернутися до наведених у ньому положень, що, на думку народних депутатів, є підставою для визначення оспорюваного Закону неконституційним.

По – перше, підпункт 1 пункту 3 розділу IV Закону, всупереч твердженням, що є у Поданні, не обмежує юрисдикцію Суду (пор.: абз. 2, 3 с.2 Подання), а визначає (уточнює) зміст повноважень Суду. Таке (доктринальне) уявлення підтверджується практикою (правовою позицією) Конституційного Суду, який рішенням від 23 червня 1997 р. - №2 - зп визнав окреме положення підпункту 2 пункту 3 розділу IV “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “ Про Конституційний Суд України”, “таким, що не відповідає Конституції України”, тобто “обмежив” (?) власну юрисдикцію.

Верховна Рада України, приймаючи відповідний Закон, діяла згідно зі статтею 92.14) Конституції України “Про Конституційний Суд України”, не “втручалася” у діяльність судової влади, не намагалася “вплинути на діяльність суддів” (абз. 4 с.2 Подання), а Законом визначила (уточнила) повноваження Суду (пор.: главу 2 Закону України “Про Конституційний Суд України”), що не “суперечить фундаментальним положенням Конституції України (стаття 6)

щодо розподілу державної влади на законодавчу, виконавчу й судову” (абз.4 с.2, абз.1 с.3 Подання). До речі, у Конституції України йдеться не про розподіл державної влади, а про здійснення державної влади “ на засадах її поділу... відповідно до законів України” (стаття 6 Конституції України).

По – друге, у Поданні вказується, що при визначенні зміни в оспорюваному Законі “насамперед, маються на увазі ті самі зміни, що були прийняті 8 грудня 2004 року” та щодо яких “може бути поставлено питання про їх відповідність Конституції (конституційності) у зв'язку з порушенням процедури прийняття” (абз.3 с.1, абз.1 с.2 Подання). Але ж, постановка питання – це ще не його вирішення. Крім того, тут йдеться не про окремий Закон, а про Закони, що приймалися 8 грудня 2004 року “пакетом” та таким же чином мають оцінюватися на предмет конституційності.

Щодо оспорюваного Закону (умовно не беручи до уваги доводи Подання, що аналізувалися), є підстави визнати його конституційним.

Конституція України визначає, що органи судової влади, до яких відноситься Конституційний Суд України (частина 3 статті 124), здійснюють свої повноваження “відповідно до законів України” (частини 2 статті 6). “...повноваження... Конституційного Суду України визначаються Конституцією України та Законом” (частина 2 статті 3 Закону України “ Про Конституційний Суд України”). Наведений Закон визначає повноваження Конституційного Суду України, уточнює (або “обмежує”) його повноваження порівняно із частиною 2 статті 147 Конституції України (зокрема, щодо “інших правових актів”). Органічною складовою цього Закону є розділ IV, який містить пункт 3, що “продовжує” уточнення юрисдикції Суду, та підпункти, які вже піддавалися ревізії саме з боку Конституційного Суду України.

Додатковими (факультативними) доводами щодо конституційності оспорюваного Закону є те, що, по – перше, законодавець (Верховна Рада України), приймаючи закони про внесення змін до Конституції України

(принаймні в межах, що визначені статтями 155, 156 Конституції України), не зобов'язан включати у законодавчий процес інших суб'єктів, зокрема, Український народ (народне волевиявлення передбачено статтею 156 Конституції України тільки щодо змін у розділах I, III, XIII Конституції України), Президента України, який не має права вето щодо законів про внесення змін до Конституції України (стаття 106.30) Конституції України). По – друге, підпис Президента під Законом України від 4 серпня 2006 р. підтверджує його конституційність авторитетом глави держави, гаранта додержання Конституції України. По – третє, закони що вносять зміни до Конституції України, на відміну від поточного законодавства, як правило, галузевого характеру, розповсюджуються на велике коло суспільних, за природою політико – правових відносин. Тому визнання неконституційності цих законів після того, як вони вступили в силу, може призвести до непередбачених політико – правових наслідків. Конституційний Суд, з огляду на це, уповноважений розглядати “не тільки питання щодо відповідності Конституції України... нормативно – правових актів... а й розв'язує політичні конфлікти правовими засобами” (М. Савенко. Вісник Конституційного Суду України. – 2004, №4. – С. 36). Але ж це вимушує Конституційний Суд подолати виключно позитивістський підхід та використовувати інструментарій юридичного реалізму – сучасної “елегантної” юриспруденції.

Виходячи з наведеного, вважаю, що Закон України від 4 серпня 2006 року №79 – V “Про внесення зміни до розділу IV “ Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про Конституційний Суд України” є конституційним.

Зав. кафедрою
конституційного права ОНЮА

М. Орзіх

03.11.06